

Text a foto: JIŘÍ MULADI

Wroclaw hostila karavanisty z celé Evropy

Věřili byste, že čtyři lidé dokáží zorganizovat mezinárodní sraz karavanistů? Stalo se.

Na Halcamp Rally Panorama se v květnu (13. – 18.) sjelo ve Wroclawi přes šedesát posádek skutečně z celé Evropy, i z Velké Británie.

Celá akce probíhala v režii Haliny a Jerzyho Glowišských (viz foto na Odře), kterým přitom pomáhal jejich syn Maciej s přítelkyní Annou Lalik. Každý den byl pro karavanisty (rozdělené na dvě skupiny) přichystán hodnotný program, jako třeba návštěva japonské zahrady, poznávání turistických zajímavostí a pamětihodností Wroclawi, nebo plavba po Odře. Každý večer se pak lidé scházeli v obrovském stanu na posezení či tanec při

živé hudbě a diskotéce – přes rozdílnost kultur a států si byli blízcí.

„Všichni tady jsou naši přátelé,” říká Jerzy Glowišski, „a s některými, jako například s Francouzi, máme velmi úzké vazby. Nicméně už historicky se nejvíce stýkáme s českými karavanisty z klubů v Pardubicích, Hradci Králové, Olomouci, Šumperku, Strážnici a Praze. Samozřejmě i na Slovensku máme dobré kontakty, především v klubech z Trenčína a Bratislavy.“

Na karavanistické začátky vzpomíná Jerzy rád. „Nejdříve jsme byli mototuristé, s autem a stanem, ale před čtvrt stoletím jsme si půjčili karavan a jezdili s ním každý rok na jeden až dva srazy. Pak jsme – kvůli budování firmy s potřebami pro turisty – udělali přestávku a v roce 2004 jsme si pořídili nový přívěs. Ročně v něm absolvujeme dvanáct až patnáct srazů, což znamená dva tři měsíce života v přívěsu. Nejvíce jezdíme na srazy polské, české, slovenské, chorvatské a francouzské.“

Jenže doba už je přece jenom jiná. Dnes už na silnicích nevidíte dvacet až třicet karavanů za sebou... „Tenkrát nebyl ani takový provoz,” vzpomíná Jerzy. „A solidarita mezi karavanisty byla obrov-

ská. My jsme byli první skupinou v Polsku, která měla radiotelefony. Dokonce si pamatuji, že mě jednou kolega jedoucí za mnou zachránil od velkého průšvihů právě varováním přes radiotelefon. Nějak špatně jsem dotáhnul šrouby na kole přívěsu a tři z nich jsem ztratil. Naštěstí si kolega všimnul podivného chování kola včas a ostatní karavanisté mi pak pomohli.“

Doba je sice jiná, ale nadšení pro karavanistický způsob života v rodině Glowišských zůstává. „Osobně jsem ještě nechytil tohoto bacila,” usmívá se syn Maciej, „ale až přijde čas, karavanistou s největší pravděpodobností budu.“